

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala: Kiera Cass | THE One

Copyright © 2014 by Kiera Cass

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02150-9

Kira Kes | **JEDINA** | 2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura i korektura

Vulkan izdavaštvo

Dizajn

Slobodan Stojičić

Prelom

Mileta Miletić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

YA FANTASTIKA

JEDINA

KIRA KES

Prevela Branislava Maoduš

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2017.

Za Kalaveja, dečka koji se popeo u kućicu na drvetu u mom srcu i dozvolio mi da budem kruna njegovog.

POGLAVLJE 1

OVOG PUTA BILE SMO U Velikoj odaji i trpele još jedan čas vladanja i protokola kada je kroz prozor uletela cigla. Eliz se smesta bacila na pod i počela da puzi prema bočnim vratima, ječeći sve vreme. Selest je prodorno vrisnula i pojurila prema stražnjem delu prostorije, za dlaku izbegavši kišu stakla. Kris me je zgrabila za ruku i povukla, pa sam se sa njom dala u trk prema izlazu.

„Požurite, dame!“, povikala je Silvija.

Kroz nekoliko sekundi na prozorima su se pojavili stražari i počeli da pucaju, pa mi je u ušima, dok smo bežale, odjekivala paljba. Bilo da su došli sa oružjem ili kamenjem, umreće svako ko pokaže i najmanji stepen agresije u blizini palate. Više niko nije imao strpljenja za ove napade.

„Mrzim trčanje u ovim cipelama“, promrmljala je Kris, koja je preko ruke prebacila gomilu tkanine svoje haljine i prikovala pogled za kraj hodnika.

„Jedna od nas moraće na to da se navikne“, rekla je Selest teško dišući.

Zakolutala sam očima. „Ako to budem ja, svaki dan ću nositi patike. Ovo mi se već smučilo.“

„Manje priče, više kretanja!“, povikala je Silvija.

„Kako ćemo odavde sići u sklonište?“, upitala je Eliz.

„Šta je sa Maksonom?“, dahtala je Kris.

Silvija joj nije odgovorila. Pratile smo je kroz lavirint hodnika, tražeći put do podruma, i gledale stražare kako jedan za drugim jure u suprotnom smeru. Uхватila sam sebe kako im se divim, i kako se čudim hrabrosti koja je potrebna da se trči *u susret* opasnosti zarad drugih ljudi.

Stražari koji su prolazili pored nas bili su sasvim nalik jedni na druge, sve dok mi se pogled nije zadržao na paru zelenih očiju. Aspen nije izgledao kao da se plaši, nije čak izgledao ni zatečeno. Postojao je problem i on je išao da ga reši. Prosto je bio takav.

Pogledi su nam se nakratko sreli, ali to je bilo dovoljno. Tako je to bilo sa Aspenom. U deliću sekunde, bez reči, mogla sam da mu poručim: *Budi pažljiv i čuvaj se*. A on bi mi, ne govoreći ništa, uzvratio: *Znam, samo ti pazi na sebe*.

I premda sam se osećala sasvim lagodno u pogledu stvari koje nismo izgovorili, nisam bila te sreće kada su u pitanju bile stvari koje smo rekli naglas. Naš poslednji razgovor nije bio naročito srećan. Spremala sam se da odem iz palate i zamolila ga da mi dâ prostora da prebolim Odabir. A zatim sam ostala i nisam mu objasnila zašto.

Možda je gubio strpljenje sa mnom. Možda je polako gubio sposobnost da u meni vidi samo najbolje. Nekako ću to morati da popravim. Nisam mogla da zamislim život u kom nema Aspenu. Čak i sada, dok sam se nadala da će me Makson odabrati, svet bez Aspenu činio mi se nezamislivim.

„Evo ga!“, povikala je Silvija gurajući tajanstvenu ploču u zid.

Krenule smo da se spuštamo stepenicama za Eliz i Silvijom na čelu.

„Prokletstvo, Eliz, ubrzaj korak!“, vikala je Selest. Želela sam da se naljutim što je to rekla, ali znala sam da sve mislimo isto.

Dok smo se spuštale u tamu, pokušala sam da se pomirim sa satima koje ćemo protračiti krijuću se poput miševa. Nastavile smo dalje, a zvuci našeg bega prikrivali su povike dok ih glas jednog muškarca nije nadjačao.

„Stanite!“, povikao je.

Kris i ja smo se istovremeno okrenule i gledale smo u njega dok nismo prepoznale uniformu. „Čekajte!“, doviknula je devojkama pred nama. „To je stražar.“

Stajale smo na stepenicama teško dišući. Konačno je stigao do nas, i sam se boreći za dah.

„Izvinite, dame. Pobunjenici su pobjegli čim smo zapucali. Izgleda da danas nisu bili raspoloženi za borbu.“

Silvija je, gladeći odeću rukama, u ime svih nas rekla: „Da li je kralj rekao da je bezbedno? Ako nije, dovodite ove devojke u veliku opasnost.“

„Glavešina stražara rekao je da je bezbedno. Siguran sam da će njegovo veličanstvo...“

„Ne govorite u kraljevo ime. Hajdemo, dame, nastavite.“

„Da li si ozbiljna?“ upitala sam je. „Silazimo nizašta.“

Prostrelila me je pogledom od kog bi i pobunjenik ustuknuo, pa sam zatvorila usta. Silvija i ja smo izgradile nekakvu vrstu prijateljstva kada mi je, potpuno nesvesno, dodatnim časovima pomagala da skrenem misli sa Maksona i Aspena. Nakon one moje male egzibicije u *Izveštaju* od pre nekoliko dana, činilo se da se ono sasvim rastočilo. Okrenula se prema stražaru i nastavila: „Nabavite zvanično naređenje od kralja, pa ćemo se vratiti. Nastavite dalje, dame.“

Stražar i ja smo se ozlojeđeno pogledali i rastali.

Silvija nije pokazala ni trunku kajanja kada je, dvadeset minuta kasnije, stigao drugi stražar da nam kaže da možemo da izađemo.

Čitava ova situacija me je toliko iznervirala da nisam čekala Silviju i druge devojke. Popela sam se stepenicama, izašla negde na prvom spratu, i nastavila prema svojoj sobi noseći cipele u rukama. Mojih sobarica nije bilo, ali me je na krevetu čekao srebrni poslužavnik na kom se nalazila koverta.

Odmah sam prepoznala Mejin rukopis i pocepala kovertu, proždirući njene reči.

Ejms,

Postale smo tetke! Astra je savršena. Volela bih da si ovde da je vidiš uživo, ali razumemo da moraš biti u palati u ovom trenutku. Misliš li da ćemo biti zajedno za Božić? Nije to tako daleko!

Moram da idem da pomažem Keni i Džejmsu. Ne mogu da verujem kako je lepa! Evo jedne fotografije za tebe. Volimo te!
Mej

Izvadila sam sjajnu fotografiju koja se nalazila iza pisma. Svi su bili na njoj, osim Kote i mene. Džejms, Kenin muž, sijao je od sreće dok je naduvenih očiju stajao iznad supruge i kćerke. Kena je sedela pravih leđa na krevetu i držala sićušni ružičasti zamotuljak i izgledala u jednakoj meri oduševljeno i iscrpljeno. Mama i tata sijali su od ponosa, a oduševljenje koje su osećali Mej i Džerad prosto je izbijalo iz fotografije. Kota, naravno, nije mogao da dođe; nije imao nikakve koristi od prisustvovanja ovom događaju. Ali trebalo je da ja dođem.

Ali nisam.

Bila sam ovde. Ponekad nisam razumela zašto. Makson je i dalje provodio vreme sa Kris, čak i nakon svega što je uradio da me navede da ostanem. Pobunjenici su uporno ugrožavali našu bezbednost spolja, a unutra su kraljeve ledene reči nanosile jednaku štetu mom samopouzdanju. Aspen je sve vreme kružio oko mene; bio je tajna koju sam morala da krijem. Kamere su dolazile i odlazile, krađući komadiće naših života kako bi zabavile narod. U svakom pogledu bila sam saterana u ćošak i propuštala sam sve ono što mi je bilo važno.

Potisnula sam suze besa. Bila sam umorna od plakanja.

Zato sam se prebacila u režim planiranja. Jedini način da popravim stvari bio je da okončam Odabir.

Premda sam i dalje povremeno dovodila u pitanje svoju želju da budem princeza, u duši ni najmanje nisam sumnjala u to da želim da budem Maksonova. Ako želim da se to desi, ne mogu da sedim i čekam. Setivši se poslednjeg razgovora sa kraljem, počela sam da koračam levo-desno dok sam čekala svoje sobarice.

Jedva sam disala, pa sam znala da ne vredi jesti. Ali biće to dostojna žrtva. Morala sam da postignem nekakav napredak, i morala sam to da uradim brzo. Kralj je rekao da su se druge devojke već nudile

Maksonu – fizički – i rekao je da sam suviše neugledna da bih mogla da im pariram u tom pogledu.

Kao da moja veza sa Maksonom nije bila dovoljno komplikovana, sada je tu bilo i sasvim novo pitanje ponovne izgradnje poverenja. A ja nisam bila sigurna da li to znači da ne bi trebalo da postavljam pitanja, ili možda da bi trebalo da ih postavljam. I premda sam bila prilično sigurna da u pogledu fizičkog kontakta nije otišao toliko daleko sa drugim devojkama, nisam mogla da se ne zapitam. Nikada pre nisam pokušala da budem zavodljiva – ali morala sam se nadati da ću, ako budem promišljena, moći jasno da mu stavim do znanja da sam zainteresovana za njega koliko i ostale.

Duboko sam udahnula i podigla bradu, i ušla u nejasno osvetljenu trpezariju. Namerno sam kasnila minut-dva, nadajući se da će svi već sedeti kada uđem. Što se toga tiče, bila sam u pravu. Ali reakcija je bila i bolja nego što sam se nadala.

Spustila sam se u kniks, pruživši nogu nazad tako da mi se izrez na haljini otvorio pružajući se gotovo čitavom dužinom butine. Haljina je bila tamnocrvene boje i praktično nije imala leđa, a ja sam bila gotovo sasvim sigurna da su je moje sobarice magijom naterale da stoji na meni. Ustala sam, susrevši Maksonov pogled, a on je, primetila sam, prestao da žvaće. Nekome je ispala viljuška.

Spustila sam pogled, otišla na svoje mesto i sela pored Kris.

„Da li si ozbiljna, Amerika?“, prošaputala je.

Nagnula sam glavu prema njoj. „Izvini?“, odgovorila sam glumeći zbunjenost.

Spustila je pribor za jelo, pa smo se zagledale jedna u drugu. „Izgledaš jeftino.“

„Pa, ti izgledaš ljubomorno.“

Pogodila sam blizu cilja jer je malčice porumenela pre nego što se ponovo posvetila hrani. Ja sam uzimala male zalogaje, već sasvim očajno sputana. Dok su odnosili desert ispred mene, odlučila sam da prestanem da ignorišem Maksona i, kao što sam se nadala, videla da me gleda. Podigao je ruku i smesta se povukao za uvo, a ja sam smerno učinila isto. Pogled mi je nakratko pao na kralja Klarksona,

pa sam pokušala da se ne nasmešim. Bio je iznerviran jer mi je još jedan trik uspeo.

Prva sam otišla, dajući Maksonu priliku da se divi mojoj haljini otpozadi, i požurila u svoju sobu. Zatvorila sam vrata za sobom i smešta otkopčala rajsferšlus, očajnički pokušavajući da dođem do daha.

„Kako je prošlo?“, upitala je Meri pritrčavajući.

„Izgledao je omamljeno. Svi su izgledali tako.“

Lusi je zacičala, a En je prišla da pomogne Meri. „Mi ćemo držati haljinu. Vi samo nastavite da hodate“, naredila mi je. Učinila sam kako mi je rečeno. „Hoće li doći noćas?“

„Da. Nisam sigurna kada, ali će definitivno doći.“ Sela sam na ivicu kreveta i prekrstila ruke preko stomaka da mi raskopčana haljina ne padne.

En me je tužno pogledala. „Žao mi je što će još nekoliko sati morati da vam bude nelagodno. Ali sigurna sam da će vredeti.“

Nasmešila sam se, trudeći se da zanemarim neprijatnost. Rekla sam sobaricama da želim da privučem pažnju Maksonu. Zaboravila sam da kažem da se nadam da će ova haljina, uz malo sreće, uskoro završiti na podu.

„Želite li da ostanemo dok ne stigne?“, upitala je Lusi, sva kipteći od oduševljenja.

„Ne, samo mi pomozite da je ponovo zakopčam. Moram malo da razmislim“, odgovorila sam i ustala da bi mogla da mi pomogne.

Meri je uhvatila rajsferšlus. „Uvucite stomak, gospođice.“ Poslušala sam je i, dok sam osećala kako me haljina ponovo steže, pomislila na vojnika koji se sprema da krene u rat. Oklop je drugačiji, ali ideja je ista.

Večeras ću oboriti čoveka.

POGLAVLJE 2

OTVORILA SAM VRATA BALKONA, PUŠTAJUĆI da mi vazduh osveži sobu. Premda je bio decembar, povetarac je bio lak i golicao mi je kožu. Nije nam više bilo dozvoljeno da izlazimo napolje bez straže, pa će i ovo poslužiti.

Razletela sam se po sobi, palila sveće, pokušavajući da prostor učinim prijatnim. Začulo se kucanje na vratima, pa sam dunula u šibicu da je ugasim, skočila na krevet, zgrabila knjigu i raširila haljinu. *Zaboga, Maksone, ovako uvek izgledam kada čitam.*

„Slobodno“, rekla sam jedva dovoljno glasno da me čuje.

Makson je ušao, a ja sam otmeno podigla glavu, primetivši čuđenje u njegovim očima dok je prelazio pogledom preko moje zamračene sobe. Konačno mu je pogled pao na mene, i prešao preko moje gole noge.

„Stigao si“, rekla sam, zatvorila knjigu i ustala da ga pozdravim.

Zatvorio je vrata i ušao, ne skidajući pogled sa mojih oblina. „Želeo sam da ti kažem da večeras izgledaš fenomenalno.“

Prebacila sam kosu preko ramena. „O, u ovome? Čučala je u ormanu, pa sam rešila da je obučem.“

„Drago mi je što si je izvukla.“

Preplela sam prste sa njegovima. „Dođi, sedi pored mene. Nisam te često viđala u poslednje vreme.“

Uzdahnuo je i pošao za mnom. „Žao mi je zbog toga. Stvari su bile pomalo napete otkako smo izgubili onoliko ljudi u napadu

pobunjenika, a znaš kakav je moj otac. Poslali smo nekoliko stražara da štite vaše porodice, a naše snage su u nezavidnom položaju, pa je gori nego inače. Vršim pritisak na mene da okončam Odabir, ali ja se ne dam. Želim da dam sebi vremena da dobro razmislim.“

Seli smo na ivicu krevetu, a ja sam se smestila blizu njega. „Naravno. Trebalo bi da ti odlučuješ.“

Klimnuo je. „Upravo tako. Znam da sam to rekao već hiljadu puta, ali poludim kada neko vrši pritisak na mene.“

Malo sam napućila usne. „Znam.“

Zastao je, a ja nisam mogla da protumačim izraz na njegovom licu. Pokušavala sam da shvatim kako da požurim stvari a da ne budem napadna, ali nisam bila sigurna kako da niotkuda stvorim romantičan trenutak.

„Znam da je ovo glupo, ali moje sobarice su mi danas stavile novi parfem. Da li je suviše jak?“, upitala sam nakrivivši glavu da bi mogao da se nagne prema meni i udahne miris.

Prišao mi je i nosom dotakao nežno parče moje kože. „Ne, draga, divan je“, rekao je glave spuštene u udubljenje na mom ramenu. Zatim me je tu poljubio. Progutala sam pljuvačku pokušavajući da se usredsredim. Morala sam da zadržim kakvu-takvu kontrolu.

„Drago mi je da ti se dopada. Zaista si mi nedostajao.“

Osetila sam kako obavija ruku oko mojih leđa i spustila glavu. Bio je tu, gledao me je u oči, a usne su nam bile udaljene svega nekoliko milimetara.

„Koliko sam ti nedostajao?“, rekao je tiho.

Njegov pogled i tihi glas uradili su nešto neobično mom srcu. „Mnogo“, prošaputala sam. „Strašno mnogo.“

Nagnula sam se prema njemu, čeznući za poljupcem. Makson je bio samouveren, jednom rukom me je privukao bliže sebi, a drugu je upleo u moju kosu. Moje telo je želelo da se istopi u poljupcima, ali me je haljina sputavala. Zatim sam se iznenada ponovo unervozila kada sam se setila svog plana.

Spustivši dlanove niz Maksonove ruke, usmerila sam njegove prste prema rajsferšlusu na leđima haljine u nadi da će to biti dovoljno.

Na trenutak je zadržao ruke na mojim leđima, i ja sam se spremala da ga zamolim da mi otkopča haljinu, kada je on prasnuo u smeh.

Otreznila sam se prilično brzo.

„Šta je toliko smešno?“ upitala sam užasnuta, pokušavajući da se dosetim kako da na neprimetan način umirim dah.

„Od svega što si uradila, ovo je definitivno najzabavnije!“ Makson se presavio i počeo da udara dlanom o koleno.

„Molim?“

Poljubio me je snažno u čelo. „Uvek sam se pitao kako bi izgledalo kada bi ti tako nešto pokušala.“ Ponovo je počeo da se smeje. „Izvini, moram da idem.“ Čak se i po načinu na koji je ustao videlo da se zabavlja. „Vidimo se ujutru.“

A zatim je otišao. Prosto je otišao!

Ostala sam da sedim potpuno postidena. Zašto li sam uopšte mislila da mogu da izvedem tako nešto? Makson možda ne zna sve o meni, ali poznaje moj karakter – a ovo? To nisam bila ja.

Pogledala sam svoju budalastu haljinu. Bila je preterana. Čak ni Selest ne bi otišla ovako daleko. Kosa mi je bila suviše savršena, šminka preteška. Znao je šta pokušavam čim je kročio preko praga. Uzdahnula sam i počela da obilazim sobu i gasim sveće. Pitala sam se kako da ga sutra pogledam u oči.

POGLAVLJE 3

RAZMIŠLJALA SAM DA KAŽEM DA sam dobila stomačni grip. Ili užasnu glavobolju. Napad panike. Zapravo, bilo šta što bi mi omogućilo da ne siđem na doručak.

A zatim sam se setila Maksona, i kako je on uvek govorio da u javnosti mora da pokaže hrabrost. To mi nije bila jača strana. Ali možda ću, ako siđem u prizemlje, ako se pojavim, barem malo porasti u njegovim očima.

U nadi da ću moći da izbrišem nešto od onoga što sam uradila, zamolila sam sobarice da mi obuku najsmerniju haljinu koju sam imala. Ova moja molba bila je dovoljna da spreči sva pitanja u vezi sa prethodnom noći. Dekolte je bio nešto zatvoreniji od onog koji smo inače nosile na toploj anđeleskoj klimi, i imala je rukave koji su mi se spuštali gotovo do laktova. Bila je cvetna i vesela, potpuno drugačija od sinočne toalete.

Jedva da sam mogla da pogledam u Maksona kada sam ušla u trpezariju, ali barem sam išla podignute glave. Kada sam se konačno usudila da ga pogledam, videla sam da me posmatra i smeši se. Jeo je i namignuo mi dok je žvakao, a ja sam pognula glavu pretvarajući se da sam silno zainteresovana za kiš koji mi je poslužen.

„Drago mi je što te danas vidim u pravoj odeći“, ispljunula je Kris.

„Meni je milo što te vidim u tako dobrom raspoloženju.“

„Šta te je uopšte spopalo?“, prosiktala je.

Bila sam utučena, pa sam odustala. „Nisam raspoložena za ovo danas, Kris. Samo me ostavi na miru.“

Na trenutak se činilo da će mi se suprotstaviti, ali pretpostavljam da nisam bila vredna toga. Ispravila je leđa i nastavila da jede. Da sam sinoć postigla kakav-takav uspeh, mogla bih da opravdam svoje postupke, ali ovako nisam čak mogla ni da glumim ponos.

Rizikovala sam da još jednom pogledam Maksona, i premda me nije gledao, potiskivao je samozadovoljan izraz dok je sekao hranu. Prekipelo mi je. Nisam imala nameru da ovako provedem dan. Spremala sam se da se onesvestim ili da se uhvatim za stomak, ili da uradim šta bilo što će mi pomoći da se izgubim iz prostorije, kada je u nju ušao batler. Nosio je koverat na srebrnom poslužavniku i naklonio se pre nego što ga je stavio ispred kralja Klarksona.

Kralj je uzeo pismo i brzo ga pročitao. „Prokleti Francuzi“, promrmljao je. „Izvini, Amberli, izgleda da polazim za jedan sat.“

„Još jedan problem u vezi sa trgovinskim sporazumom?“, upitala je tiho.

„Da. Mislio sam da smo ovo rešili pre nekoliko meseci. Moramo da budemo odlučni u ovom konkretnom slučaju.“ Ustao je i bacio ubrus na tanjir i krenuo prema vratima.

„Oče“, pozvao ga je Makson i ustao. „Zar ne želiš da i ja pođem?“

Učinilo mi se čudnim što kralj nije izdao naređenje sinu da pođe za njim kada je izlazio, jer je to bio njegov uobičajeni način komunikacije. Umesto toga, okrenuo se prema Maksonu, ledeno ga pogledao i oštrim glasom mu odgovorio:

„Kada budeš spreman da se ponašaš onako kako kralju dolikuje, onda ćeš moći da obavljaš obaveze jednog kralja.“ Ostavio nas je bez ijedne reči.

Makson je na trenutak stajao, zaprepašćen i postidjen očevom odlukom da ga prozove pred svima. Kada je seo, okrenuo se majci. „Nisam se baš preterano radovao tom letu, ako ćemo iskreno“, rekao je pokušavajući da šalom ublaži napetost. Kraljica se nasmešila, kao što je i red, a mi smo njegov komentar sasvim ignorisale.

Ostale devojke su dovršile doručak, izvinile se i otišle u Žensku odaju. Pogledala sam u njega kada smo u prostoriji ostali samo Makson, Eliz i ja. Oboje smo u istom trenutku povukli uvo, a zatim se nasmešili. Eliz je konačno otišla, a mi smo se sreli na sredini prostorijske, i nisu nam smetale ni služavke ni batleri koji su čistili oko nas.

„Ja sam kriva što te ne vodi sa sobom“, žalila sam.

„Možda“, zadirkivao me je. „Veruj mi, nije ovo prvi put da pokušava da mi pokaže gde mi je mesto i ima milion razloga u glavi zašto smatra da bi trebalo da to uradi. Ne bi me iznenadilo da mu je ovog puta jedini motiv bio čist inat. Ne želi da izgubi kontrolu, a što sam ja bliže tome da odaberem suprugu, to je veća verovatnoća da će mu se upravo to desiti. Premda oboje znamo da on nikada neće zapravo dići ruke od vlasti.“

„Možda bi jednostavno trebalo da me pošalješ kući. Nikada ti neće dozvoliti da me odabereš.“ Još nisam rekla Maksonu kako me je njegov otac saterao u ćošak, i zapretio mi nasred hodnika nakon što ga je Makson ubedio da mi dozvoli da ostanem. Kralj Klarkson mi je jasno stavio do znanja da bi trebalo da ćutim u vezi sa tim razgovorom, a ja nisam želela da ga ljutim. U isti mah, nisam volela da bilo šta krijem od Maksona.

„Uostalom“, dodala sam prekrstivši ruke, „nakon sinoćnog događaja, nisam sigurna da si i sam preterano željan da me zadržiš.“

Ugrizao se za usne. „Žao mi je što sam ti se smejavao, ali zaista, šta sam drugo mogao?“

„Imala sam mnoštvo ideja“, promrmljala sam, i dalje postidjena svojim pokušajem da ga zavedem. „Osećam se strašno glupo.“ Pokrila sam lice rukama.

„Prestani“, rekao je, nežno me privlačeći u zagrljaj. „Veruj mi kada ti kažem da sam pao u ozbiljno iskušenje. Ali nisi ti takva devojka.“

„Ali zar ne bi trebalo da budem? Zar ne bi to trebalo da budem deo onoga što nas dvoje jesmo?“, cvilela sam lica zagnjurenog u njegove grudi.

„Zar se ne sećaš one noći u sigurnoj sobi?“, rekao je tihim glasom.

„Da, ali to smo se mi u suštini opraštali.“

„Bio bi to fantastičan oproštaj.“

Odmakla sam se i zamahnula rukom prema njemu. Nasmejao se, srećan što je razbio napetost.

„Hajde da zaboravimo na to“, predložila sam.

„Dobro“, pristao je. „A čeka nas i zajednički projekat.“

„Zaista?“

„Da, a pošto mog oca nema, ovo će biti pogodan trenutak da se pozabavimo idejama.“

„Dobro“, rekla sam uzbuđena što ću biti deo nečega što je samo između nas dvoje.

Uzdahnuo je, što je u meni probudilo nervozu u vezi sa onim šta namerava da uradi. „U pravu si. Otac te ne smatra podobnom. Ali možda će biti primoran da popusti, ako uspemo da izvedemo jednu stvar.“

„A to je?“

„Moramo se potruditi da postaneš miljenica naroda.“

Zakolotala sam očima. „Na *tome* radimo? Maksone, to se nikada neće desiti. Videla sam anketu u jednom od Selestinih časopisa nakon što sam pokušala da spasem Marli. Narod me jedva trpi.“

„Mišljenja se menjaju. Ne dozvoli da te taj trenutak previše onerazpoloži.“

I dalje nisam gajila preteranu nadu, ali šta sam mogla da kažem? Ako mi je ovo bila jedina mogućnost, morala sam barem da pokušam.

„U redu“, rekla sam. „Ali kažem ti da neće uspeti.“

Prišao mi je veoma blizu sa vragolastim osmehom na licu i poljubio me, dugo i polako. „A ja ti kažem da hoće.“

POGLAVLJE 4

UŠLA SAM U ŽENSKU ODAJU razmišljajući o Maksonovom novom planu. Kraljica se još nije bila pojavila, a devojke su stajale okupljene pored prozora i smejale se.

„Amerika, dođi ovamo!“, rekla je Kris žustro. Čak se i Selest okrenula prema meni sa osmehom na licu i rukom me pozvala da im se pridružim.

Osećala sam blagu nelagodu po pitanju onoga što bi moglo da me sačeka, ali ipak sam im se pridružila.

„O, bože mili!“, zacičala sam.

„Znam“, uzdahnula je Selest.

Polovina stražara iz palate je gola do pojasa trčala ukrug po vrtu. Aspen mi je rekao da su svi stražari dobili injekcije da bi bili snažni, ali izgleda da su i mnogo vežbali da bi im tela bila u vrhunskoj formi.

I premda smo sve bile odane Maksonu, pogled na zgodne momke je bio nešto što nismo mogle da ignorišemo.

„Onaj sa plavom kosom“, rekla je Kris. „Pa, mislim da ima plavu kosu. Tako je kratko podšišan!“

„Dopada mi se ovaj“, tiho je rekla Eliz kada je još jedan stražar protrčao pored prozora.

Kris se zakikotala. „Ne mogu da verujem šta radimo!“

„Oh, oh! Onaj tamo sa zelenim očima“, rekla je Selest pokazujući Aspenu.